

VASS NORBERT

Hátra, le, kisütés

Kicsengettek. Tapétával kötött tankönyveimet Lakers logós, lila Budmil hátizsákomba gyűrtem. El nem fogyasztott citromos teámat meg – valami zsigeri praktikus okán – a különálló zsebbe pakoltam, ahol az elfogyasztott tízórais okozta úr tátongott. Így, ha a nagy sietségben el is mulasztottam volna az üvegre csavarni a kupakját, csupán a nyugati parti alakulat arannyal hímzett címere látta volna kárát óvatlanságomnak. A társadalomban elfoglalt helyem legfontosabb – és a diákigazolványomon kívül egyetlen – iratát, az üzenő füzetemet azonban nem fenyegette az elázás.

Nevezett, szüleim és tanítóim között létesült papír alapú forródrót ugyanis az iskolatáska felső, elcipzározható részében volt. Épp egy jó nedvszívó tankönyvrétegre a teától. Mindezt persze akkor és ott nem gondoltam végig. Helyette az üzenő közvetlen közelében pihenő, műbőrből készült, zsebpénztől duzzadó, beige-barnás pénztárcám járt az eszemben. Száz közül is felismertem volna, hisz egy Slavia 630-as légpuskából kilőtt, eltévedt lövedék szaggatta meg. Céllövöldés volt. Unikális formája miatt egy bélyegyűjtő bolondult volna érte. A tartalma engem momentán jobban érdekelt. Igen, a pénz egyben volt. Hála az áldozatos mignonbőjtnek, újból összegyűlt az 576 Kbyte magazin ára. És ezért volt fantasztikus érzés, hogy végre kicsengettek.

Kompijűterünk ugyan nem volt, ám cimboráimmal együtt fontosnak éreztem, hogy hónapról hónapra értesüljek a legújabb fejlesztésű számítógépes játékokról. És az „öthetvenhat” – mi, vásárlók csak így neveztük – pontosan ezt kínálta. Fél-száznál is több színes, csillogó papírra nyomott oldalon. De nemcsak tájékoztatott, hanem kanonizált is. „*Ennek a szimulátornak 91 %-os az irányíthatósága*” – idéztük elképedve. „*Annak a repülősnak meg csak 65 %-os a grafikája*” – hüledeztünk, noha ennek nyilvánvalóan nem volt semmi értelme. Számunkra meg aztán pláne, akik kizárólag annyit láttunk a játékokból, amennyit a jótékony szerkesztő – éppen a magunkfajta kedvéért – a szöveg mellé képek gyanánt betördelt. Képzletben viszont könyörtelenül irtottuk az ellent. Megjártunk minden ütközetet Trójától Pearl Harborig, Monzában pezsgőt locsoltunk a pixeles közönségre, a prérin vasútvonalat építettünk, a világűrben fel-alá repkedtünk. És ez így volt szép. A szemünk nem romlott a monitortól, a fantáziánk viszont napról napra javult. S az újságban közölt titkos kódoknak hála, egy tökök főellenséget, vagy akár egy egész nemszeretem küldetést is lecsalhattunk, képzeletben. Sőt, az sem volt ritka, hogy életerőnk, üzemanyagunkat, lőszerünket fogytán érezvén hangosan kimondtunk egy betű- vagy számsort, hogy aztán a többiek elismerő biccentésére minden egyenesbe jöj-jék. Bravúr úgy geeknek lenni, ha csak hírből ismered az 'ON'-gombot, nekünk talán mégis sikerült.

Játékokat testközelből akkoriban csak úszóversenyek alkalmával, a szottyadt pogácsával és vizes műanyag székekkel felszerelt büfékben láttunk. Játékgép formátumban. Az üzemeltetők a kötelező flipper mellé rendszerint egy verekedős szimulátort állítottak. Szinte retinánkba égett a vérvörösen villogó 'insert coin(s)' felirat, amit a legvadabb mozdulatokból összevágott demo kísért. És mi be is dobtuk az érmét. Ám gyakorlatlanok lévén jókora verést kaptunk a mesterséges intelligencia mozgatta harcosoktól.

A kezdet kezdetén jó volt nekünk a Streetfighter is, de rá kellett jönnünk, hogy azért a Mortal Kombat az igazi. Sötétebb felhők, szigorúbb tekintetek és a kivégzések. Szóval a „Mortál”. És a Mortálhoz fűződött az öthetvenhat legnagyobb dobása is. Az újság mellékleteként fakultpiros, félbehajtott cheatfüzet jelent meg. A Mortál második részének kivégzéseit tartalmazta. Minden sora aranyat ért. Ezért az erekléért indultam hát akkor, mikor végre kicsengettek. Nem mondanám, hogy egyszerű volt a dolgom. Mindezt ugyanis jó előre beharangozták, ezért tartani lehetett attól, hogy hamar elkapkodják az újságokat. A sulihoz legközelebbi trafikkal ezért nem is próbálkoztam. Felesleges lett volna. Helyette egy távol eső bódéhoz siettem. Volt. Benne a kivégzés-kotta.

Abban a hónapban szerintem ember nem akadt, aki módszeresen végiglapozta volna az újságot és eltűnődött a grafikák meg a kezelhetőség százalékosításán. Az olyan lett volna, mint a Disney alatt megkérdezni, hogy mi megy a másik csatornán. Abszurd. A Mortál mindent vitt. Attól fogva mindenhol velünk volt a karakterek skiccelt másával díszített, speciális mozgások varázsigeit rejtő breviárium. Szagos tollal kitépelt füzetlapokra másoltuk a hermetikus tudást, a lányoknak szót sem szólva minderről. Úgysem értenék. Órák alatt papírzsebkendőkön csúsztattunk oda egymásnak egy-egy billentyűkombinációt, s mivel a smiley meg a lájkolás akkor még ismeretlenek voltak, hát bölintással ismertük el a hibátlan repetíciót. Ez volt a mi kis Morse-ábécénk. Napok alatt bevágtuk Liu Kang biciklirúgásának, Raiden elektrosokkjának, Johnny Cage tökön ütésének kódját. Igen. Azt, amikor lemegy spárgába...

A füzet az öltözőben is téma lett. Edzések alatt ugyanis elég idő volt fejben verekedni. Ha a főellenséggel birkóztál, megszűnt a tréning monotonája. Egy alkalommal aztán Janó bejelentette, hogy megvan nekik a játék. Csak így. Meghökkenünk. Arra gondoltunk, ez a fiú leüssza velünk a penzumot, lezuhanyzik, megtörölközik, felöltözik, hazamegy és bekapcsolja a gépet. És rajta van a Mortál 2. A játék, amit mi naphosszat játszunk fejben, de igaziból talán egy kicsit jobb lehet. Tévedtünk.

Janót digitális Kánaán vette körül. Volt például rádiós walkmanje, meg Game Boya is. Igaz, versenyek alkalmával mindig más játszott vele, mert szendvicset, tusfürdőt, csokoládét, Olympos üdítőt, vagy ezek tetszőleges kombinációját kínáltuk fel neki egy fertályórányi máriózásért. A kuncsorgókat Janó az erőssorrend, az ellenszolgáltatás, meg a szimpátia koordinátaival megadható bonyolult grafikon alapján rangsorolta. A legkisebbeknél rendszerint lemerült az elem. Janónak Tupperware-műanyagba csomagták a szenyáit, míg én világ életemben alufóliás voltam. Janó mindig az aktuális Air Max modellt viselte, és módszeresen szét is rúgta pár hónap alatt. Innen tudtuk, hogy valójában nem is olyan jó csuka az. Most meg ez a Mortál.

Így hát mindenki Janó szülinapi buliját várta. Hideg számításból. Tudtuk jól, hogy ott, ha csak néhány percre is, de módunk nyílik kipróbálni a Mortált. És eljött végre. A Bburago-modell mellett szatyromban figyelt a cheat-füzet is. Mondtam, hogy azt nem ajándékban hoztam, csak úgy. A szendvicsen Zala felvágott, reszelt trappista, a tojáskarika közepén pirosarany-pötty. Árnyalata kísértetiesen hasonlított az újságban látott „Round 1. Fight!” feliratra. Úgyhogy az étel iránti lelkesedés ezúttal nem Éva néninek szólt. A számítógéphez a tortán, a gyertyafújáson, a kőlyökpezsgőn meg a kézmosáson át vezetett az út. Az egyenlet ismeretlenje Gábor volt, Janó testvérbátyja, a PC tulajdonosa. Kamaszos pökhendiségével nem egyszer hiúsította már meg, hogy mi, kicsik a géphez ülhessünk. Ám most mégiscsak az öccse születésnapja van – gondoltuk. És igazunk is lett. A monitor lassan melegeedett, a rendszer mai fülnek elképzelhetetlen kattogások közepette állt fel. És Janó a DOS-ban határozott entert nyomott. Neki ez mindennapos rutinenter volt, számonkra viszont az örökkévalóság élénk kék hátterű tornácán elsűgött bebocsátó ima.

A leírás alapján jó előre elképzeltük, hogy milyen kezdőkép fogad majd. A játék gyártójának emblémáját is ismertük már. Ám a karakterválasztó ablaknál furcsa érzés fogott el. Tényleg a Mortál 2-vel fogok játszani? Liu Kangot választottam. Ugrándoztam, kapkodtam, nyomkodtam én amit értem, de a tűzgolyó sehogysem jött össze. De nem csak nekem nem. Dani se tudott fagyasztani Sub-Zeroval, meg Tomi se szórta a villámokat Raidennel. Hiába mondtuk fel hibátlanul a speciális kombinációkat, a küzdelem hevében újra és újra elvettük őket. Ujjaink megbotlottak a billentyűkön. Amíg a nyilakat kerestük, az ellen jókora támadást vitt be avatárunk gyomorszájába. A monitortól távol könnyű volt szájalni, hogy hátra, le, kisütés. De a képernyővel szemben? Pedig hát miféle szülinap az, ahol még egy ócska teleport sem sikerül? Nemhogy egy kivégzés. Márpedig mi aztán nem a dobostortáért jöttünk. Megkértük hát Janót, a Mortál avatott mesterét: mutasson be néhány klasszikus mozdulatsort. Az ünnepelt kis kéretés után, jól látható fintorral helyet is foglalt a forgós székben.

Persze egy kivégzést rendeltünk tőle. Azt, hogy hátra, le, kisütés. Azt, aminek hatására a győztes megroppantja ellenfele gerincét. Janóban benne volt a lezserség, a bizonyítási kényszer, meg a virtus is, hogy ezt aztán simán beviszi. Ilyenkor garantált a betli. – *Hát jó, mindig azért nem sikerülhet* – tárta szét karját. Mi megszeppenve, megértően bólogattunk. Hogy is sikerülhetne minden alkalommal ez a bonyolult billentyűsor, hátra – le – kisütés? Kortyoltunk a Zupból, markoltunk a chipsből és kértük, hogy tegyen még egy próbát! Na, akkor összejött. Rohadt bénán nézett ki. Én olyan 55%-ot adtam volna rá. A katarzis elmaradt. Ahogy harcosban a gerinc, úgy bennünk is eltört valami. Mi nem így képzeltük. Százfélén, de így nem. Leszegett fejjel mentem haza és mikor anyáék kérdezték, hogy milyen volt a szülinap, csak megvontam a vállam. Aztán már sosem játszottunk fejben Mortált. Nem érte meg.